Βυζάντιοι. Ελληνικ. 140. 1. 368

Πόλεμος Ροδίων κατὰ Βυζαντίων ἕνεκα τῶν τελῶν ἅτινα οὗτοι επέβαλον εις τα διερχόμενα πλοῖα.

Πολυβ. Δ. 38.

«Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἐξήνεγκαν Ῥόδιοι Βυζαντίοις πόλεμον διά τινας τοιαύτας αἰτίας. Βυζάντιοι κατὰ μὲν θάλατταν εὐκαιρότατον οἰκοῦσι τόπον καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πάντη τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένῃ, κατὰ δὲ γῆν πρὸς ἀμφότερα πάντων ἀφυέστατον. κατὰ μὲν γὰρ θάλατταν οὕτως ἐπίκεινται τῷ στόματι τοῦ Πόντου κυρίως ὥστε μήτ' εἰσπλεῦσαι μήτ' ἐκπλεῦσαι (μηδένα) δυνατὸν εἶναι τῶν ἐμπόρων χωρὶς τῆς ἐκείνων βουλήσεως. ἔχοντος δὲ τοῦ Πόντου πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον εὐχρήστων τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, πάντων τούτων κύριοι Βυζάντιοι. πρὸς μὲν γὰρ τὰς ἀναγκαίας τοῦ βίου χρείας τά τε θρέμματα καὶ τὸ τῶν εἰς τὰς δουλείας ἀγομένων σωμάτων πλῆθος οἱ κατὰ τὸν Πόντον ἡμῖν τόποι παρασκευάζουσι δαψιλέστατον καὶ χρησιμώτατον ὁμολογουμένως, πρὸς δὲ περιουσίαν μέλι, κηρόν, τάριχος ἀφθόνως ἡμῖν χορηγοῦσι. δέχονται γε μὴν τῶν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις περιττευόντων ἔλαιον καὶ πᾶν οἴνου γένος. σίτῳ δ' ἀμείβονται, ποτὲ μὲν εὐκαίρως διδόντες, ποτὲ δὲ λαμβάνοντες. πάντων δὴ τούτων ἢ κωλύεσθαι δέον ἦν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

369

Βυζάντιον.

δυσχερῶς τοῖς Ἕλληνας ἢ τελέως ἀνωφελῆ γίνεσθαι σφίσι.
τὴν ἀλλαγὴν αὐτῶν, Βυζαντίων ἤδη βλεπομένων ἐθελο-
κακεῖν καὶ συνδυάζειν ποτὲ μὲν Γαλάταις, τὰ δὲ
δὲ πλείονα Θρᾳξὶν ἢ τὸ παράπαν μὴ κατοικεῖν
τοὺς τόπους· διά τε γὰρ τὴν ξενότητα τοῦ πόρου καὶ
τὸ παρακείμενον πλῆθος τῶν βαρβάρων ἄπλους ἂν
ἡμῖν ἦν ὁμολογουμένως ὁ Πόντος. μέγιστα μὲν οὖν
ἴσως αὐτοῖς ἐκείνοις περιγίνεται λυσιτελῆ πρὸς τοὺς
βίους διὰ τὰς τῶν τόπων ἰδιότητας· ἅπαν γὰρ τὸ μὲν
περιττεῦον παρ' αὐτοῖς ἐξαγωγῆς, τὸ δὲ λεῖπον εἰ-
σαγωγῆς ἑτοίμως τυγχάνει καὶ λυσιτελῶς ἄνευ πά-
σης κακοπαθείας καὶ κινδύνου· πολλά γε μὴν
καὶ τοῖς ἄλλοις εὔχρηστα δι' ἐκείνους, ὡς εἰρήκαμεν,
ἀπαντᾷ. διὸ καὶ κοινοί τινες ὡς εὐεργέται πάντων
ὑπάρχοντες εἰκότως οὐ μόνον χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐ-
πικουρίας κοινῆς τυγχάνοιεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κα-
τὰ τὰς ὑπὸ τῶν βαρβάρων περιστάσεις. ἐπεὶ δὲ παρὰ
τοῖς πλείστοις ἀγνοεῖσθαι συνέβαινε τὴν ἰδιότητα
καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ τόπου, διὰ τὸ μικρὸν ἔξω κεῖ-
σθαι τῶν ἐπισκοπουμένων μερῶν τῆς οἰκουμένης,
βουλόμεθα δὲ πάντες εἰδέναι τὰ τοιαῦτα, μάλιστα
μὲν αὐτόπται γίνεσθαι τῶν ἐχόντων παρηλλαγμέ-
νον τι καὶ διαφέρον τόπων, εἰ δὲ μή γε δυνατόν

370

“ἐννοίας γε ἢ θέσεως ἔχειν ἐν αὐτοῖς τὰ ἴχνη τῆς ἀληθείας, ῥη-τέον ἂν εἴη διὰ τὸ συμβαῖνον ἔστι ἢ δι᾽ ὃ ποιεῖ τὴν τηλικαύ-την ἢ τοιαύτην εὐπορίαν τῆς προειρημένης πόλεως.”

Μετα τα άνωθι ο Πολύβιος περιγράφει τον Εύξει-νον Πόντον τον Βόσπορον τους χρησμούς(?) και τα πολλά(?) ωφελήματα(?) την κατά(?) γην(?) ἢ προνομιούχον θέ-σιν τῳ Βυζαντίῳ πρὸς δε καθαίρουν(?) ἢ [illegible] ἢ πόσον ενεργητικοί οι Βυζάντιοι ὡς(?) τους Έλληνας αφίνοντες να διέρχωνται τα πλοία δια τον Πόν-τον ενω κατώρθωσαν(?) [illegible] με τα θαλά-σσια(?) ἢ τα [illegible] [illegible] να [illegible] τα διερχόμενα. Ταῦτα [illegible] [illegible] εν ἄρθρῳ « Πόντος. Βόσπορος » εν [illegible] [illegible]: μετα δε ταῦτα ο Πολύβιος αἰτιᾶται(?) την κατα θάλατταν ευκαιρίαν [illegible] τοις Βυζαντίοις, « [illegible] ÷ τα δε την κατα γην ακαιρίαν τα μέλλοντα ρηθήσεσθαι.

« τῆς γὰρ Θρᾴκης κύκλῳ περιεχούσης αὐτῶν τὴν χώραν οὕτως ὥστ᾽ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν καθήκειν, ἀίδιον ἔχουσι πόλεμον καὶ δυσχερῆ πρὸς τούτους. οὔτε γὰρ παρασκευασάμενοι καὶ κρατήσαντες αὐτῶν εἰσάπαξ ἀποτρίψασθαι τὸν πόλεμον οἷοί τ᾽ εἰσὶ διὰ τὸ πλῆθος ἢ τῶν ὄχλων(?) τῶν δυναστῶν(?)· ἐάν τε γὰρ ἑνὸς περιγένωνται, τρεῖς Δ. 45

371

Βυζάντιον

επιβαίνουσιν επι την τούτων χώραν άλλα βαρύτεροι δυνά-
μει. και μην ουδ' είξαντες η συγκαταβάντες εις φόρους και
συνθήκας ουδεν ποιουσι πλέον· αν γαρ ενι πρόωνταί
τι, πενταπλασίους δι' αυτο τουτο πολεμίους ευρίσκουσι.
διόπερ αϊδίω συνέχονται και δυσχερει πολέμω· τι
γαρ επισφαλέστερον αστυγείτονος και βαρβάρου πολέ-
μου; τι δεινότερον; ου μην αλλα τούτοις το παρό-
σαν κακοις παλαίοντες κατα γην, χωρις των άλ-
λων των παρεπομένων τω πολέμω κακων, υπο-
μένουσί τινα και τιμωρίαν Ταντάλειον κατα τον
ποιητην· έχοντες γαρ χώραν γενναιοτάτην, όταν
επιπονήσωσι ταύτη και γένηται τελεία καρπων
πληθος τω κάλλει διαφέρον, κάπειτα παραγενηθέν-
τες οι βάρβαροι τους μεν καταφθείρωσι, τους δε συν-
αθροίσαντες αποφέρωσι, τότε δη χωρις των έργων
και της δαπάνης και την καταφθοραν θεώ-
μενοι δια το κάλλος των καρπων σχετλιάζουσι και
βαρέως φέρουσι το συμβαίνον

Αλλ' όμως τον μεν από των Θρακων πόλεμον κατα
την συνήθειαν αναφέροντες έμενον επι των εξ αρχης
δικαίων προς τους Έλληνας· προσεπιγενομένων δε
Γαλατων αυτοις των περι Κομοντόριον εις παν ηλθον
περιστάσεως. ούτοι δ' εξώρμησαν μεν άμα τοις περι Βρέν-
νον εκ της οικείας, διαφυγόντες δε τον περι Δελφους κίν-

Βυζάντιον   Ελυπ. 140. 1.

372

δυνα, και παραγενόμενοι προς τον Ελλήσποντον, εις μεν
την Ασίαν ου διεπεραιώθησαν, αυτου δε κατέμειναν
δια το φιλοχωρήσαι τοις περι το Βυζάντιον τόποις. οι
και κρατήσαντες των Θρακων, και κατασκευασά-
μενοι βασίλειον την Τύλιν, εις εσχατον κίνδυ-
νον ηγον τους Βυζαντίους. κατα μεν ουν τας αρχας εν
ταις εφόδοις αυτων ταις κατα Κομοντόριον τον πρω-
τον βασιλεύσαντα δωρα διετέλουν οι Βυζάντιοι δι-
δόντες ανα τρισχιλίους και πεντακισχιλίους, ποτε δε
και μυρίους χρυσους, εφ' ω μη καταφθείρειν την χώ-
ραν αυτων. τέλος δ' ηναγκάσθησαν ογδοήκοντα
τάλαντα συγχωρήσαι φόρον τελειν καθ' ενιαυτον έως
εις Καύαρον εφ' ου κατελύθη μεν η βασιλεία, το δε
γένος αυτων εξεφθάρη παν υπο Θρακων εκ με-
ταβολης κρατηθεν. εν οις καιροις υπο των φό-
ρων πιεζούμενοι το μεν πρωτον επρέσβευον προς
τους Έλληνας, δεόμενοι σφίσι βοηθειν και συγχορη-
γειν εις τους περιεστωτας καιρους. των δε πολ-
λων παρολιγωρούντων, ενεχείρισαν αναγκα-
σθέντες παραγωγιάζειν τους εις τον Πόντον πλέ-
οντας. μεγάλης γενομένης της αλυσιτελείας και
δυσχρηστίας πασιν εκ του τέλος πράττειν τους Βυ-
ζαντίους των εξαγομένων εκ του Πόντου, έδοξεν π-

Βυζάντιοι Ολυμπ. 140.1.

373 Εκατόδωρος η Ολυμπιόδωρος προϊστάμενοι Βυζαντίων

γιον, και πάντες ενεκάλουν οι πλωϊζόμενοι τοις Ροδίοις
δια το δοκειν τούτους προεστάναι των κατα θάλατταν,
εξ ου συνέβη φυναι τον πόλεμον, υπερ ου νυν ημεις
ιστορειν μέλλομεν.

οι γαρ Ρόδιοι συνεξεγερθέντες άμα μεν δια την
σφετέραν βλάβην, άμα δε και δια την των πέλας ε-
λάττωσιν, το μεν πρωτον παραλαβόντες τους συμμά-
χους επρέσβευον προς τους Βυζαντίους, αξιουντες κα-
ταλύειν αυτους το παραγώγιον· ουκ εντρεπομέ-
νων δε τοις όλοις, αλλα πεπεισμένων δίκαια λέ-
γειν εκ της αντικαταλλαγης της γενομένης παρ'
αυτοις των περι τον Εκατόδωρον και Ολυμπιόδωρον
προς τους των Ροδίων πρεσβευτας — ουτοι γαρ
τότε προέστησαν εν τω Βυζαντίων πολιτεύματι —
τότε μεν απηλλάγησαν οι Ρόδιοι περάναντες ουδεν,
επανελθόντες δε τον πόλεμον εψηφίσαντο τοις Βυ-
ζαντίοις δια τας προειρημένας αιτίας. και πα-
ραυτίκα πρεσβευτας εξαπέστελλον προς Πρου-
σίαν, παρακαλουντες και τουτον εις τον πόλε-
μον· ήδεισαν γαρ τον Προυσίαν παρατριβόμε-
νον έκ τινων προς τους Βυζαντίους. το δε παρα-
πλήσιον εποίουν και Βυζάντιοι· πρός τε γαρ τον
Άτταλον και προς Αχαιον έπεμπον πρέσβεις, δε-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον. Ελυτ. 140. 1.

374

δεόμενα σφίσι βοηθειν. ο μεν γαρ Άτταλος ην πρόθυμος,
ειχε δε βραχειαν τοτε ροπην, ως αν υπ' Αχαιου συγ-
κεκλεισμένος εις την πατρώαν αρχην· ο δ' Αχαιος,
κρατων μεν της επι τάδε του Ταύρου, βασιλέα δε
προσφάτως αυτον αναδεδειχως, επηγγέλλετο βοη-
θήσειν. υπάρχων δ' επι ταύτης της προαιρέσεως, τοις
μεν Βυζαντίοις μεγάλην ελπίδα παρεσκεύαζε, τοις
δε Ροδίοις και Προυσία τουναντίον κατάπληξιν.
Αχαιος γαρ ην μεν Αντιόχου συγγενης του παρει-
ληφότος την εν Συρία βασιλείαν, εκυρίευσε δ' ε-
κείνης της προειρημένης δυναστείας δια τινας τοι-
αύτας αιτίας ... ...

... ... των δε πραγμάτων αυτω πα-
ραδόξως ευροούντων, επει τον μεν Άτταλον εις αυτο
το Πέργαμον συνέκλεισε, των δε λοιπων πάντων ην εγ-
κρατης, επαρθεις τοις ευτυχήμασι παρα πόδας εξώ-
κειλε· και διάδημα περιθέμενος και βασιλέα προσα-
γορεύσας αυτον βαρύτατος ην τότε και φοβερώτα-
τος των επι τάδε του Ταύρου βασιλέων και δυναστων.
ω και μάλιστα τότε Βυζάντιοι πιστεύσαντες ανεδέξαντο
τον προς τους Ροδίους και Προυσίαν πόλεμον.

Ο δε Προυσίας ενεκάλει μεν πρότερον τοις Βυζαντί-
οις ότι ψηφισαμένων τινας εικόνας αυτου ταύτας ου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πολυβ. 140. 1. Βυζάντιον.

375

ουκ ανεθήκαν, αλλ' εις επίσχεσιν και λήθην ήγον·
εδυσηρέστει δ' αυτοις και επι τω πάσαν προσενηνέχθαι φιλονεικίαν εις το διαλύσαι την Αχαιου προς Ατταλον έχθραν και τον πόλεμον, νομίζων κατα πολλους τρόπους αλυσιτελη τοις αυτου πράγμασιν υπάρχειν την εκείνων φιλίαν. προσέθηκε δ' αυτον και το δοκειν Βυζαντίους προς μεν Ατταλον εις τους της Αθηνας αγώνας τους συνθύσοντας εξαπεσταλκέναι, προς αυτον δ' εις τα Σωτήρια μηδένα πεπομφέναι. διόπερ εκ πάντων τούτων υποκινουμένης παρ' αυτω της οργης, ασμένως επελάβετο της των Ροδίων προφάσεως, και συγκαταθέμενος τοις πρεσβευταις εκείνους μεν ώετο δειν κατα θάλατταν πολεμειν, αυτος δε κατα γην ουκ ελάττω βλάπτειν έδοξε τους υπεναντίους.

Ο μεν ουν Ροδίων προς Βυζαντίους πόλεμος δια ταυτα και τοιαύτην έλαβε την αρχήν. οι δε Βυζάντιοι το μεν πρωτον ερρωμένως επολέμουν πεπεισμένοι τον μεν Αχαιον σφίσι βοηθήσειν, αυτοι δε τον Τιβοίτην εκ της Μακεδονίας επαγαγόντες αντιπερισπάσειν τω Προυσία φόβους και κινδύνους, ο και κατα την προειρημένην ορμην πολεμων παρείλετο μεν αυτων το

Βυζάντιον. Ελληνικ. 140.1

376

καλούμενον επι του στόματος Ιερόν, ο Βυζάντιοι μικροις
ανώτερον χρόνοις μεγάλων ωνησάμενοι χρημάτων ε-
σφετερίσαντο δια την ευκαιρίαν του τόπου, βουλόμενοι
μηδεμίαν αφορμην μηδενι καταλιπειν μήτε κατα των
εις τον Πόντον πλεόντων εμπόρων μήτε περι τους δούλους
και τας εξ αυτης της θαλάττης εργασίας, παρείχετο
δε και την επι της Ασίας χώραν, ην κατειχον Βυζάν-
τιοι της Μυσίας πολλους ήδη χρόνους. οι δε Ρόδιοι πλη-
ρώσαντες ναυς εξ, άμα δε ταύταις παρα των συμμά-
χων προσλαβόντες τέτταρας, και ναύαρχον προχειρι-
σάμενοι Ξενόφαντον, έπλευσαν εις Ελλήσποντον δέκα ναυ-
σι. και τας μεν λοιπας ορμουσας περι Σηστον ε-
κώλυον τους πλέοντας εις τον Πόντον, μια δ' εκπλεύ-
σας ο ναύαρχος κατεπείραζε των Βυζαντίων, εί πως
ήδη μεταμελοιντο καταπεπληγμένοι τον πόλεμον. των
δ' ου προσεχόντων απέπλευσε και παραλαβων τας
λοιπας ναυς απηρε πάσαις εις την Ρόδον. οι δε Βυ-
ζάντιοι πρός δε τον Αχαιον, αξιουντες βοηθειν, επι δε τον
Τιβοίτην εξαπέστελλον τους άξοντας αυτον εκ της Μακε-
δονίας· εδόκει γαρ ουχ ήττον η Βιθυνων αρχη Τιβοίτη
καθήκειν ή Προυσία δια το πατρος αδελφον αυτον
υπάρχειν τω Προυσία. οι δε Ρόδιοι θεωρουντες την των
Βυζαντίων υπόστασιν, πραγματικως διενοήθησαν προς

377

το καθικέσθαι της προθέσεως. ορώντες γαρ το συνέχον
τοις Βυζαντίοις της υπομονής του πολέμου κείμενον
εν ταις κατά τον Αχαιόν ελπίσι, θεωρούντες δε τον πα-
τέρα τον Αχαιού κατεχόμενον εν Αλεξανδρεία, τον δ' Α-
χαιόν περί πλείστου ποιούμενον την του πατρός σωτηρί-
αν, επεβάλοντο πρεσβεύειν προς τον Πτολεμαίον και
παραιτείσθαι τον Ανδρόμαχον, και πρότερον μεν εκ
παρέργου τούτο πεποιηκότες, τότε δ' αληθινώς σπεύδοντες
υπέρ του πράγματος, ίνα προσχαρισάμενοι προς τον Αχαι-
όν την χάριν ταύτην υπόχρεων αυτόν ποιήσωνται προς
πάντα τα παρακαλούμενα. του δε Πτολεμαίου παραγε-
νομένων των πρέσβεων, διανοουμένου μεν παρακατέχειν τον
Ανδρόμαχον, ελπίζων αυτώ χρήσεσθαι προς καιρόν,
διά το τάς προς τον Αντίοχον άκριτα μένειν αυτώ,
και το τον Αχαιόν αναδεδειχότα προσφάτως αυτόν
βασιλέα πραγμάτων είναι κύριον ικανών τινων· ην γαρ
Ανδρόμαχος Αχαιού μεν πατήρ, αδελφός δε Λαο-
δίκης της Σελεύκου γυναικός. ου μην αλλά προσκλί-
νων τοις Ροδίοις ο Πτολεμαίος κατά την όλην αίρεσιν,
και πάντα σπεύδων χαρίζεσθαι, συνεχώρησε και πα-
ρέδωκε τον Ανδρόμαχον αυτοίς αποκομίζειν ως τον υι-
όν. οι δ' επιτελεσάμενοι τούτο, και προσεπικοσμήσαντες τοις
περί τον Αχαιόν τιμάς τινας παρέσχοντο την ολοσχερεστά-
την

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον. Επιστ. 140.1.

378

ελπίδα των Βυζαντίων. συνεκύρησε δε τι και έτερον τοις Βυζαντίοις άδοξον. ο γαρ Τιβοίτης καταγόμενος εκ της Μακεδονίας, έφθασε τας επιβολας αυτων, μεταλλάξας τον βίον. ού συμβάντος οι μεν Βυζάντιοι ταις ορμαις ανέπεσον, ο δε Προυσίας επερρωσθεις ταις προς τον πόλεμον ελπίσιν, άμα μεν αυτος απο των κατ' Ασίαν μερων επολέμει και προσέκειτο τοις πράγμασιν ενεργως, άμα δε τους Θρᾷκας μισθωσάμενος ουκ εία τας πύλας εξιέναι τους Βυζαντίους απο των κατα την Ευρώπην μερων. οι δε Βυζάντιοι των προσθεν ελπίδων εψευσμέ-νοι, δυσχρηστούμενοι πανταχόθεν, εξαμαρτάνοντες περιέβλεπον ευσχήμονα των πραγμάτων. Καυάρου δε τοῦ των Γαλατων βασιλέως παραγενομένου προς το Βυζάντιον, και σπουδάζοντος διαλῦσαι τον πόλεμον η διέχοντος τας χειρας φιλοτίμως, συνεχώρησαν τοις παρακαλουμένοις ό τε Προυσίας και οι Βυζάντιοι. πυθόμενοι δ' οι Ρόδιοι τήν τε του Καυάρου σπουδην και την ενδοσιν του Προυσίου, σπουδάζοντες δε και την αὑτων πρόθεσιν επι τέλος αγαγειν, πρεσβευτην μεν Αριδίκην προεχειρίσαντο προς τους Βυζαντίους, Πολέμοκλη δε τρεις έχοντα τριήρεις ομου συναπέστειλαν, βουλόμενοι το δη λεγόμενον και το δόρυ και το κηρύκειον άμα πέμπειν προς τους Βυζαντίους. επιφανέν-

379

Βυζάντιον. Επιγρ. 140.1

Κώθων Καλλιγείτονος Ιερομνήμων.

Των δε Θέλων, εγένοντο διαλύσεις επί Κώθωνος του Καλ-
λιγείτονος ιερομνημονούντος εν τω Βυζαντίω, προς μεν
Ροδίους απλαί, Βυζαντίους μεν μηδένα πράττειν το δι-
αγώγιον των εις τον Πόντον πλεόντων, Ροδίους δε και τους συμ-
μάχους τούτου γενομένου την ειρήνην άγειν προς Βυζαντί-
ους· προς δε Προυσίαν τοιαίδε τινές, ήναι Προυσία και Βυ-
ζαντίοις ειρήνην και φιλίαν εις τον άπαντα χρόνον, μη πο-
λεμείν δε μήτε Βυζαντίους επί Προυσίαν τρόπω μηδενί
μήτε Προυσίαν επί Βυζαντίους· αποδούναι δε Προυσίαν
Βυζαντίοις τάς τε χώρας και τα φρούρια και τους λαούς και
τα πολεμικά σώματα χωρίς λύτρων, προς δε τούτοις τα
πλοία τα κατ' αρχάς ληφθέντα του πολέμου και τα βέλη
τα καταληφθέντα εν τοις ερύμασιν, ομοίως δε και τα ξύλα
και την λιθίαν και τον κέραμον τον εκ του Ιερού χω-
ρίου — ο γαρ Προυσίας, αγωνιών την Τιβοίτου κά-
θοδον, πάντα καθείλε τα δοκούντα των φρουρίων ευκαί-
ρως πρός τι κείσθαι — επαναγκάσαι δε Προυσίαν
και όσα τινές των Βιθυνών είχον εκ της Μυσίας
χώρας της υπό Βυζαντίους ταττομένης αποδούναι
τοις γεωργοίς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιοι. Ελληνικ. 141. 3.4.

380

«Ὅτι Καύαρος ὁ βασιλεὺς τῶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ Γαλατῶν, βασιλικὸς ὑπάρχων τῇ φύσει καὶ μεγαλόφρων, πολλὴν μὲν ἀσφάλειαν παρεσκεύαζε τοῖς προσπλέουσι τῶν ἐμπόρων εἰς τὸν Πόντον, μεγάλας δὲ παρείχετο χρείας τοῖς Βυζαντίοις ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Θρᾷκας καὶ Βιθυνοὺς πολέμοις. » Πολυβ. Ι5. Η'. 22.

Πρέσβεις τούτων σπουδάζοντες ἵνα γένη εἰρήνη μεταξὺ Ἀντιόχ. τ. Πτολεμαίου Δ'. Ε. 63.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

« . . . οἱ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα καὶ Σωσίβιον . . . ΙΑ. 4.
. . . ἐξέπεμπον ἑκάστοτε τὰς πρεσβείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον. ἅμα δὲ διαπεμψάμενοι πρός τε Ῥοδίους καὶ Βυζαντίους καὶ Κυζικηνούς, σὺν δὲ τούτοις Αἰτωλούς, ἐκεσπάσαντο πρεσβείας ἐπὶ τὰς διαλύσεις· αἳ καὶ παραγενόμεναι μεγάλας αὐτοῖς ἔδοσαν ἀφορμάς, διαπρεσβευόμεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, εἰς τὸ λαβεῖν ἀναστροφὴν καὶ χρόνον πρὸς τὰς τοῦ πολέμου παρασκευάς . . » 15.

Βυζάντιοι Δημοσθ. 140. 3.

381

Πρέσβεις των Βυζαντίων περί ειρήνης πέμπονται προς Φίλιππον Ε. και προς τους Αθηναίους.

« Ήδη δ' αυτώ συντεθειμένω τα κατά τας Θήβας, πάλιν ήκον υπέρ των διαλύσεων παρά τε Χίων και Ροδίων και Βυζαντίων πρέσβεις και παρά Πτολεμαίου δε βασιλέως. οις παραπλησίους αποκρίσεις δους τας πρότερον, και φήσας ουκ αλλότριος είναι διαλύσεως, έπεμψε κελεύσας αυτούς πείραν λαμβάνειν και των Αθηναίων. »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΑ. 4. 1. « Ότι μεν ούτε Πτολεμαίος ο βασιλεύς ουδ' η των Ροδίων πόλις ουδ' η των Βυζαντίων και Χίων και Μυτιληναίων εν παρέργω τίθενται τας υμετέρας ω άνδρες Αθηναίοι διαλύσεις, εξ αυτών των πραγμάτων υπολαμβάνω τουθ' είναι συμφανές. ... »

15. 2. 10 Δημοσθ. 144. 3. Σύμμαχοι Αθηναίων τε Α' κατά Φιλίππου Ε'.

« . . . . τα δε των πολεμίων σκάφη κατάφρακτα μεν ην εξήκοντα ή ουδέ συν τοις των Βυζαντίων, μετά δε τούτων εννέα τριημιολίαι, τριήρεις τρεις υπήρχον. »

Θρᾶκες δυνάσται. Βυζάντιοι. Ελλην. 148. 2. 382

Φίλιππος Γ. ὑπόσχεται αὐτοῖς βοήθειαν. Πολυβ. ιβ.
ΚΒ. 14.12.

« . . ἅμα δὲ τοῖς Βυζαντίοις ὑπέσχετο βοηθήσειν, οὐχ ὅ-
τως ἐκείνων στοχαζόμενος ὡς ἐπὶ τῇ ἐκείνων προφάσει
βουλόμενος καταπλήξασθαι τοὺς τῶν Θρᾳκῶν δυ-
νάστας τῶν ὑπὲρ τὴν Προποντίδα καθοικένθων χά-
ριν τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς. »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

383

Βυζάντιοι.

Ελληνικ. 140. 1.

Πόλεμος Ροδίων κατὰ Βυζαντίων ἕνεκα τῶν τελῶν ἅπερ οὗτοι ἐπέβαλον εἰς τὰ διερχόμενα πλοῖα.

Πολυβ. Δ. 38.

« Καθ' ἃ δὲ τὸν πόλεμον ἐξήνεγκαν Ῥόδιοι Βυζαντίοις τὸν τόπον διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. Βυζάντιοι κατὰ μὲν θάλατταν εὐκαιρότατον οἰκοῦσι τόπον καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πάντη τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένῃ, κατὰ δὲ γῆν πρὸς ἀμφότερα πάντων ἀφυέστατον. κατὰ μὲν γὰρ θάλατταν οὕτως ἐπίκειται τῷ στόματι τοῦ Πόντου κατὰ τὸ παράπαν ὥστε μήτ' εἰσπλεῖν μήτ' ἐκπλεῖν (μηδένα) δυνατὸν εἶναι τῶν ἐμπόρων ἄκουσι Βυζαντίοις. ἐχόντων δὲ τοῦ Πόντου πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων τοῖς λοιποῖς ἀνθρώποις, πάντων τούτων κύριοι Βυζάντιοι. πρὸς μὲν γὰρ τὰς ἀναγκαίας τοῦ βίου χρείας τά τε θρέμματα καὶ τὸ τῶν εἰς τὰς δουλείας ἀγομένων σωμάτων πλῆθος οἱ κατὰ τὸν Πόντον ἡμῖν τόποι παρασκευάζουσι δαψιλέστατον καὶ χρησιμώτατον ὁμολογουμένως, πρὸς δὲ περιουσίαν μέλι κηρὸν τάριχος ἀφθόνως ἡμῖν χορηγοῦσι. δέχονται γε μὴν τῶν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις περιττευόντων ἔλαιον καὶ πᾶν οἴνου γένος· σίτῳ δ' ἀμείβονται, ποτὲ μὲν εὐκαίρως διδόντες, ποτὲ δὲ λαμβάνοντες. πάντων δὴ τούτων ἢ κωλύεσθαι δέον τ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

795

384

Βυζάντιον.

ολοσχερώς τους Έλληνας ή τελέως αλυσιτελή γίνεσθαι σφίσι.
την αλλαγήν αυτήν, Βυζαντίων ήδη βουλομένων εθελο-
κακείν και συνδιατίθεσθαι ποτέ μεν Γαλάταις, τα δέ.
δε πλείονα Θραξίν ή το παράπαν μη κατοικείν
τους τόπους· διά τε γαρ την στενότητα του πόρου και
το παρακείμενον πλήθος των βαρβάρων άπλους αν
ημίν ην ομολογουμένως ο Πόντος. μέγιστα μεν αν
ίσως αυτοίς εκείνοις περιίσταται λυσιτελή προς τους
βίους δια τας των τόπων ιδιότητας· άπαν γαρ το μεν
περιττεύον παρ' αυτοίς εξάγειν, το δε λείπον ει-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σάγειν ετοίμως τυγχάνει και λυσιτελώς άνευ πά-
σης κακοπαθείας και κινδύνου· πολλά γε μην
και τοις άλλοις εύχρηστα δι' εκείνους, ως ειρήκαμεν,
απαντά. διο και κοινοί τινες ως ευεργέται πάντων
υπάρχοντες εικότως ου μόνον χάριτος, αλλά και ε-
πικουρίας κοινής τυγχάνουσιν υπό των Ελλήνων κα-
τα τας υπό των βαρβάρων περιστάσεις. επεί δε παρα
τοις πλείστοις αγνοείσθαι συνέβαινε την ιδιότητα
και την ευφυΐαν του τόπου, δια το μικρόν έξω κεί-
σθαι των επισκοπουμένων μερών της οικουμένης,
βουλόμεθα δε πάντες ειδέναι τα τοιαύτα, και μάλιστα
μεν αυτόπται γίνεσθαι των εχόντων παρηλλαγμέ-
νον τι και διαφέρον τόπων, ει δε μη τούτο δυνατόν

Βυζάντιον

385

εννοίας γε η ήττονος έχειν εν αυτοίς ως έγγιστα της αληθείας, γι-
τον αν είη το το συμβαίνον εστι η το ποιούν την ιδιαί-
την η ιδιαιτέραν ευπορίαν της προειρημένης πόλεως.

Μετα τα ένα ο Πολύβιος περιγράφει τον Εύξει-
νον Πόντον τον Βόσπορον τους χυνομένους εις τα
Πόντια ποταμούς την κλίμην η προνόμιον τό-
πον το Βυζάντιον προς το καλαίσθον η καθόλου
η πόσα ευεργετούνται οι Βυζάντιοι μετά τους Έλληνας
αφίνοντες να διέρχωνται [illegible] όλα τον Πόν-
τον ενώ κωλύονται [illegible] με το θαλά-
[illegible]
διερχομένους. Έπειτα [illegible] παρέθετα εν
άρθροις ιι Πόντος. Βόσπορος [illegible] συγ-
λογή· μετά δε ταύτα ο Πολύβιος αίτια την κακά
θάλατταν ευκαιρίαν εισί τοις Βυζαντίοις, στοιχεῖα
κ τα δε των κατα μεν ευκαιρίαν τα ελλείποντα
ρηθήσονται.

η της γαρ Θράκης κύκλω περιεχούσης αυτών την χώραν Π. 45
έκ της θαλάττης εις θάλατταν καθήκειν, αΐδιον
έχει πόλεμον και δυσχερή προς τούτους. ούτε γαρ πα-
ρασκευασάμενοι και κρατήσαντες αυτών εισάπαξ α-
ποτρίψασθαι τον πόλεμον οιοί τ' εισί δια το πλήθος η των
έχων την δύναμιν· εαν τε γαρ ενός περιγένωνται, τρεις

επιβαίνουσιν επι την εκείνων χώραν αλλα βαρύτεροι δυνά-
σται. και μην ουδ᾽ εξάγοντες η συγκαταβάντες εις φόρους και
συνθήκας ουδεν ποιουσι πλέον. αν γαρ ενι πρόωνται
τι, πενταπλασίους δι᾽ αυτο τουτο πολεμίους ευρίσκουσι.
διόπερ αιδίῳ συνέχονται και δυσχερει πολέμῳ. τί
γαρ επισφαλέστερον αστυγείτονος και βαρβάρου πολέ-
μου; τί δεινότερον; ου μην αλλα τούτοις το παρά-
παν κακοις παλαίοντες κατα γην, χωρις των άλ-
λων των παρεπομένων τῳ πολέμῳ κακων, υπο-
μένουσί τινα και Ταντάλειον κατα τον
ποιητην· έχοντες γαρ χώραν παγκαλλίστην, όταν
επιμελήθωσι ταύτης και γένηται το των καρπων
πληθος τῳ κάλλει διαφέρον, κάπειτα παραγενηθέν-
τες οι βάρβαροι τους μεν καταφθείρωσι, τους δε συν-
αθροίσαντες αποφέρωσι, τότε δη χωρις των έργων
και της δαπάνης και την καταφθοραν θεώ-
μενοι δια το κάλλος των καρπων σχετλιάζουσι η
βαρέως φέρουσι το συμβαίνον

Αλλ᾽ όμως τον μεν απο των Θρᾳκων πόλεμον κατα
την συνήθειαν αναφέροντες έμενον επι των εξ αρχης
δικαίων προς τους Έλληνας· προσεπιγενομένων δε
Γαλατων αυτοις των περι Κομοντόρια εις παν ηλθον
περιστάσεως. ούτοι δ᾽ εκίνησαν μεν άμα τοις περι Βρέν-
νον εκ της οικείας, διαφυγόντες δε τον περι Δελφους κιν-

Βυζάντιον   Εμπορ. 140. 1.

δυνας, και παραγενόμενοι προς τον Ἑλλήσποντον, εις μεν
την Ασίαν ουκ επεραιώθησαν, αυτου δε κατέμειναν
δια το προσκόψαι τοις περι το Βυζάντιον τόποις. οἳ
και κρατήσαντες των Θρακων, η κατασκευασά-
μενοι βασίλειον την Τύλιν, εις εσχάτους κινδύ-
νους ηγον τους Βυζαντίους. κατα μεν ουν τας αρχας εν
ταις εφόδοις αυτων ταις κατα Κομοντόριον τον πρω-
τον βασιλεύσαντα δωρα διετέλουν οι Βυζάντιοι δι-
δόντες ανα τρισχιλίους και πεντακισχιλίους, ποτε δε
η μυρίους χρυσους, εφ' ᾧ μη καταφθείρειν την χώ-
ραν αυτων. τέλος δ' ηναγκάσθησαν ογδοήκοντα
τάλαντα συγχωρησαι φέρειν καθ' ενιαυτον έως
εις Καύαρον εφ' ου κατελύθη μεν η βασιλεία, το δε
γένος αυτων εξεφθάρη παν υπο Θρακων εκ με-
ταβολης κατακρατηθεν. εν οις καιροις υπο των φό-
ρων πιεζούμενοι το μεν πρωτον επρέσβευον προς
τους Ἕλληνας, δεόμενοι σφίσι βοηθειν και συγχορη-
γειν εις τους περιεστωτας καιρους. των δε πολλ-
ων παρολιγωρούντων, ενεχείρισαν αναγκαζ-
όμενοι παραγωγιάζειν τους εις τον Πόντον πλέ-
οντας. μεγάλης γενομένης της αλυσιτελείας και
δυσχρηστίας πασιν εκ του τέλος πράττειν τους Βυ-
ζαντίους των αγομένων εκ του Πόντου, δεινον η

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον Δρουσ. 140.1.

Ἑκατόδωρος ἢ Ὀλυμπιόδωρος προϊστάμενοι Βυζαντίων

388

[illegible], καὶ πάντες ἐπεκάλουν οἱ πλωϊζόμενοι τοὺς Ῥοδίους διὰ τὸ δοκεῖν τούτους προεστάναι τῶν κατὰ θάλατταν. ἐξ οὗ συνέβη φῦναι τὸν πόλεμον, ὑπὲρ οὗ νῦν ἡμεῖς ἱστορεῖν μέλλομεν.

Οἱ γὰρ Ῥόδιοι συνεξεγερθέντες ἅμα μὲν διὰ τὴν σφετέραν βλάβην, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν πέλας ἐλάττωσιν, τὸ μὲν πρῶτον παραλαβόντες τοὺς συμμάχους ἐπρέσβευον πρὸς τοὺς Βυζαντίους, ἀξιοῦντες καταλύειν τὸ διαγώγιον· οὐκ ἐπιστρεφομένων δὲ τοὺς [illegible] πεπεισμένων δίκαια γένοιντο ἐκ τῆς ἀντιλογίας τῆς [illegible] ἀδελ. τῶν περὶ τὸν Ἑκατόδωρον καὶ Ὀλυμπιόδωρον πρὸς τοὺς τῶν Ῥοδίων πρεσβευτάς — οὗτοι γὰρ τότε προειστήκεσαν τὸ τῶν Βυζαντίων πολιτεύματος — τότε μὲν ἀπηλλάγησαν οἱ Ῥόδιοι πράξαντες οὐδέν, ἐπανελθόντες δὲ τὸν πόλεμον ἐψηφίσαντο τοῖς Βυζαντίοις διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας. καὶ παραυτίκα πρεσβευτὰς ἐξαπέστελλον πρὸς Προυσίαν, παρακαλοῦντες καὶ τοῦτον εἰς τὸν πόλεμον· ᾔδεισαν γὰρ τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἔν τισι πρὸς τοὺς Βυζαντίους. τὸ δὲ παραπλήσιον ἐποίουν καὶ Βυζάντιοι· πρὸς δὲ γὰρ τὸν Ἄτταλον καὶ πρὸς Ἀχαιὸν ἔπεμπον πρεσβευτάς, δε-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

387
389

Βυζάντιον. Ἐμπορ. 140. 1.

δεόμενοι σφίσι βοηθειν. ο μεν ουν Ἄτταλος ην προθυμος,
ειχε δε βραχειαν τοτε ροπην, ως αν υπ' Αχαιου συγ-
κεκλεισμενος εις την πατρωαν αρχην. ο δ' Αχαιος,
κρατων μεν της επι ταδε του Ταυρου, βασιλεα δε
προσφατως αυτον αναδεδειχως, επηγγελλετο βοη-
θησειν. υπαρχων δ' επι ταυτης της προαιρεσεως, τους
μεν Βυζαντιους μεγαλην ελπιδα παρεσκευασε, τους
δε Ροδιους και Προυσιαν τουναντιον εις καταπληξιν.
Αχαιος γαρ ην μεν Αντιοχου συγγενης του παρα-
λαβοντος την εν Συρια βασιλειαν, εγκρατης δ' ε-
γενετο της προειρημενης δυναστειας δια τοιαυ-
τας τινας αιτιας . . . .
. . . . την δε προαγωγην αυτου πα-
ραδοξως γενομενην, επει τον μεν Ἄτταλον εις αυ-
το το Περγαμον συνεκλεισε, των δε λοιπων παντων ην εγ-
κρατης, επαρθεις τοις ευτυχημασι παρα ποδας εξω-
κειλε. και διαδημα περιθεμενος και βασιλεα προσα-
γορευσας αυτον βαρυτατος ην τοτε και φοβερωτα-
τος των επι ταδε του Ταυρου βασιλεων και δυναστων·
ω και μαλιστα τοτε Βυζαντιοι πιστευσαντες ανεδεξαντο
τον προς τους Ροδιους και Προυσιαν πολεμον.
Ο δε Προυσιας ενεκαλει μεν προτερον τοις Βυζαντι-
οις ότι ψηφισαμενοι τινας εικονας αυτου ταυτας ου

Εκλογ. 140. 1. Βυζάντιοι

ουκ ανεδίδοσαν, αλλ' εις επισυρμον και λήθην άγοι-
εν. δυσηρέστει δ' αυτοις και επι τῳ πασαν προσενηνέχ-
θαι φιλονεικίαν εις το διαλυσαι την Αχαιου προς
Άτταλον έχθραν και τον πόλεμον, νομίζων κατα πολ-
λους τρόπους ασύμφορη τοις αυτου πράγμασιν υπάρ-
χειν την εκείνων φιλίαν. ηρέθιζε δ' αυτον και το δο-
κειν Βυζαντίους προς μεν Άτταλον εις τους της
Αθηνας αγωνας τους συνθύσοντας εξαπεσταλκέναι, προς
αυτον δ' εις τα Σωτήρια μηδένα πεπομφέναι. διό-
περ εκ πάντων τουτων υποικουρουμένης παρ' αυτῳ
της οργης, αρπάσας ασμένως την των Ροδίων πρόφα-
σιν, και συγκατατεθειμένος τοις πρεσβευταις εκεί-
νους μεν ῳετο δειν κατα θάλατταν πολεμειν, αυ-
τος δε κατα γην ουκ ελάττω βλάπτειν έδοξε τους υ-
πεναντίους.

Ο μεν ουν Ροδίων προς Βυζαντίους πόλε-
μος δια ταυτα και τοιαύτην έλαβε την αρχην.
οι δε Βυζάντιοι το μεν πρωτον ερρωμένως επο-
λέμουν πεπεισμένοι τον μεν Αχαιον σφίσι βο-
ηθήσειν, αυτοι δε τον Τιβοίτην εκ της Μακεδονί-
ας επαγαγόντες αντιπεριστήσειν τῳ Προυσίᾳ φό-
βους και κινδύνους, ο καθα την προειρημέ-
νην ορμην πολεμων παρείλετο μεν αυτων το

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

774

Βυζάντιον. Σημ. Νο. 1

391

κατεχομενον επι του στοματος ιερον, ο Βυζαντιοι μικροις
αντερον χρονοις μεγαλων κατεσχημενοι χρηματων ε-
πριαντο δια την ευκαιριαν του τοπου, βουλομενοι
μηδεμιαν αφορμην μηδενι καταλιπειν μητε κατα των
εις τον Ποντον πλεοντων εμπορων μητε περι τους δουλους
και τας εξ αυτης της θαλαττης εργασιας, παρειλετο
δε και την επι της Ασιας χωραν ην κατειχον Βυζαν-
τιοι της Μυσιας πολλοις ηδη χρονοις. οι δε Ροδιοι πλη-
ρωσαντες ναυς εξ, αμα δε [illegible] παρα των συμμα-
χων προσλαβοντες τετταρας [illegible] ναυαρχον προχειρι-
σαμενοι, [illegible] ναυ-
σι. και ταις μεν λοιπαις ορμουντες περι Σηστον ε-
κωλυον τους πλεοντας εις τον Ποντον, μια δ' αναχθεί-
σας ο ναυαρχος κατεπειρασε των Βυζαντιων, ει πως
ηδη μεταμελοιντο καταπεπληγμενοι τον πολεμον. των
δ' ου προσεχοντων απεπλευσε και παραλαβων τας
λοιπας ναυς απηρε πασαις εις την Ροδον. οι δε Βυ-
ζαντιοι προς μεν τον Αχαιον, αξιουντες βοηθειν, επι δε τον
Τιβοιτην εξαπεστελλον τους αξοντας αυτον εκ της Μακε-
δονιας· εδοκει γαρ ουχ ηττον η Βιθυνων αρχη Τιβοίτη
καθηκειν ἢ Προυσία δια το πατρος αδελφον αυτον
υπαρχειν του Προυσιου. οι δε Ροδιοι θεωρουντες την των
Βυζαντιων υποστασιν, πραγματικως διενοηθησαν προς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τὸ καθυφεῖσθαι τῆς προθέσεως. ὁρῶντες γὰρ τὸ συνέχον
τοῖς Βυζαντίοις τῆς ὑπομονῆς τοῦ πολέμου κείμενον
ἐν ταῖς κατὰ τὸν Ἀχαιὸν ἐλπίσι, θεωροῦντες δὲ τὸν πα-
τέρα τὸν Ἀχαιοῦ κατεχόμενον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τὸν δ' Ἀ-
χαιὸν περὶ πολλοῦ ποιούμενον τὴν τοῦ πατρὸς σωτηρί-
αν, ἐπεβάλοντο πρεσβεύειν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον καὶ
παραιτεῖσθαι τὸν Ἀνδρόμαχον, καὶ πρότερον μὲν ἐκ
παρέργου τοῦτο πεποιηκότες, τότε δ' ἀληθινῶς σπεύδοντες
ὑπὲρ τοῦ πράγματος, ἵνα χαρισάμενοι πρὸς τὸν Ἀχαι-
ὸν τὴν χάριν ταύτην ὑποχείριον αὐτὸν ποιήσωνται πρὸς
τὰς αὑτῶν ἐπιβολάς. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, παραγε-
νομένων τῶν πρέσβεων, ἐβουλεύετο μὲν παρακατέχειν τὸν
Ἀνδρόμαχον, ἐλπίζων αὐτῷ χρήσεσθαι πρὸς καιρόν,
διὰ τὸ τὰς πρὸς τὸν Ἀντίοχον ἀκρίτους μένειν αὐτῷ,
καὶ τὸ τὸν Ἀχαιὸν ἀναδεδειχότα προσφάτως αὑτὸν
βασιλέα πραγμάτων εἶναι κύριον ἱκανῶν· ἦν γὰρ
Ἀνδρόμαχος Ἀχαιοῦ μὲν πατήρ, ἀδελφὸς δὲ Λαο-
δίκης τῆς Σελεύκου γυναικός. οὐ μὴν ἀλλὰ προσκλί-
νων τοῖς Ῥοδίοις ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τὴν ὅλην αἵρεσιν,
καὶ πάντα σπεύδων χαρίζεσθαι, συνεχώρησε καὶ πα-
ρέδωκε τὸν Ἀνδρόμαχον αὐτοῖς ἀποκομίζειν ὡς τὸν υἱ-
όν. οἱ δ' ἐπιδεξάμενοι τοῦτο, καὶ προσεπικηρύξαντες τοῖς
περὶ τὸν Ἀχαιὸν τιμάς τινας, παρείλαντο τὴν ἐφεδρεία
τὴν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον. Ἐξηγ. 140.1

… τῶν Βυζαντίων. συνεκύρησε δὲ καὶ ἕτερον τοῖς
Βυζαντίοις ἄδοξον. ὁ γὰρ Τιβοίτης κατερχόμενος ἐκ τῆς
Μακεδονίας, ἔσβησε τὰς ἐλπίδας αὐτῶν μεταλλάξας
τὸν βίον. οὗ συμβάντος οἱ μὲν Βυζάντιοι ταῖς ὁρμαῖς
[illegible], ὁ δὲ Προυσίας ἐπιρρωσθεὶς ταῖς πρὸς τὸν πό-
λεμον ἐλπίσιν, ἅμα μὲν αὐτὸς ἀπὸ τῶν κατ᾽ Ἀσίαν
μερῶν ἐπολέμει καὶ προσεῖχε τοῖς πράγμασιν ἐνόχως,
ἅμα δὲ τοὺς Θρᾷκας μισθωσάμενος οὐκ εἴα τὰς πύλας
ἐξιέναι τοὺς Βυζαντίους ἀπὸ [illegible] τὴν Εὐρώπην
μερῶν. οἱ δὲ Βυζάντιοι τῶν [illegible] ἐλπίδων γεγονό-
τες [illegible] πάντες [illegible]
μέγιστον ἐν σχήματι τῶν [illegible]. Καυάρου δὲ τ
τῶν Γαλατῶν βασιλέως παραγενομένου πρὸς τὸ Βυ-
ζάντιον, καὶ σπεύδοντος παῦσαι τὸν πόλεμον καὶ δι-
τείνοντος τὰς χεῖρας φιλοτίμως, συνεχώρησαν τοῖς παρα-
καλουμένοις ὅ τε Προυσίας καὶ οἱ Βυζάντιοι. συνθέμε-
νοι δ᾽ οἱ Ῥόδιοι τήν τε τοῦ Καυάρου σπουδὴν καὶ τὴν
συγκατάθεσιν τοῦ Προυσίου, σπουδάζοντες δὲ καὶ τὴν αὑ-
τῶν πρόθεσιν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν, πρεσβευτὴν μὲν Α-
ριδείκην προεχειρίσαντο πρὸς τοὺς Βυζαντίους, Πολέ-
μοκλῆ δὲ τρεῖς ἔχοντα τριήρεις ὁμοῦ συναπέστειλαν, βου-
λόμενοι, τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύ-
κειον ἅμα πέμπειν πρὸς τοὺς Βυζαντίους. ἐπιφανέν-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον. Σελίδ. 140.1

Κώθων Καλλιγείτονος Ἱερομνήμων.

394

των δε θέντων, εγένοντο διαλύσεις επι Κώθωνος του Καλ-
λιγείτονος ιερομνημονούντος εν τω Βυζαντίω, προς μεν
Ροδίους απλαι Βυζαντίους μεν μηδένα πράττειν το δι-
αφόρον των εις τον Πόντον πλεόντων, Ροδίους δε και τους συμ-
μάχους τούτου γενομένου την ειρήνην άγειν προς Βυζαντί-
ους· προς δε Προυσίαν τοιαίδε τινές, είναι Προυσία και Βυ-
ζαντίοις ειρήνην και φιλίαν εις τον άπαντα χρόνον, μη στρα-
τεύειν δε μήτε Βυζαντίους επί Προυσίαν τρόπω μηδενί
μήτε Προυσίαν επί Βυζαντίους· αποδούναι δε Προυσίαν
Βυζαντίοις τάς τε χώρας και τα φρούρια και τους λαούς και
τα πολεμικά σώματα χωρίς λύτρων, προς δε τούτοις τα
πλοία τα κατ' αρχάς ληφθέντα του πολέμου και τα βέλη
τα καταληφθέντ' εν τοις ερύμασιν, ομοίως δε και τα ξύλα
και την λιθίαν και τον κέραμον τον εκ του Ιερού χω-
ρίου — ο γαρ Προυσίας, αγωνιών την Τιβοίτου κά-
θοδον, πάντα καθείλε τα δοκούντα των φρουρίων ευκαί-
ρως πρός τι κείσθαι — επαναγκάσαι δε Προυσίαν
και όσα τινές των Βιθυνών είχον εκ της Μυσίας
χώρας της υπό Βυζαντίους ταττομένης αποδούναι
τοις γεωργοίς. ..

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

776

Βυζάντιοι. Ἑλληνικ. 14/. 3.4.

395

« Αἱ [illegible] ὁ Βόσπορος [illegible] ἐν τῇ Θρᾳκικῇ [illegible] Πολυβ. ΙΓ
θαλάσσης ὑπάρχει τῇ φύσει καὶ μεγαλέμπορον, [illegible] Δ'. 22.
[illegible] ἀσφάλειαν παρεσκεύασε τοῖς προσπλέουσι τῶν
ἐμπόρων εἰς τὸν Πόντον, μεγάλας δὲ παρείχετο χρεί-
ας τοῖς Βυζαντίοις ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Θρᾷκας καὶ
Βιθυνοὺς πολέμοις. »

Πρέσβεις τοίνυν [illegible] μόνη φέρη Σ. Ιβ.
[illegible]
« . . . οι [illegible] τὸν Αρχ[illegible] [illegible] . . .
. . . . ἐψηφίσαντο ἐπιπέμψαι πρεσβείας πρὸς
τὸν Ἀντίοχον· ἅμα δὲ διαπρεσβευσάμενοι πρὸς Ῥο-
δίους καὶ Βυζαντίους καὶ Κυζικηνούς, σὺν
δὲ τούτοις Αἰτωλοὺς ἐπεσπάσαντο πρεσβείας ὡς τοὺς
Λαμψακηνούς: αἳ καὶ παραγενόμεναι μεγάλας αὐ-
τοῖς ἔδοσαν ἀφορμάς, διαπρεσβευόμεναι πρὸς
ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, εἰς τὸ μᾶλλον ἀναστρο-
φὴν καὶ χρόνον πρὸς τὰς τοῦ πολέμου παρα-
σκευάς. »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

396

Βυζάντιοι. Δημοσθ. 140. 3.

Πρέσβεις τῶν Βυζαντίων περὶ εἰρήνης πεμφθέντες
πρὸς Φίλιππον Β. καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

« Ἤδη δ᾽ αὐτὸς συνδιηγωνισμένος τὰ καθ᾽ ὑμᾶς δίκαια,
πάλιν ἥκω ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων παρά τε Χίων
καὶ Ῥοδίων καὶ Βυζαντίων πρέσβεις καὶ παρὰ
Μυτιληναίων τε βασιλέως· οἱ παρακαλοῦσι κατη-
γορήσοντες τοὺς τὰς πρότερον, καὶ φήσας τι ἀλλότρι-
ον εἶναι ἀδικήσεις, ἔπεμψε κελεύσας αὐτοὺς πεῖ-
ραν λαμβάνειν καὶ [illegible]. »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δ. 4. 1. « Ὅτι μὲν οὐδ᾽ ἡ Μυτιληναίων [illegible] οὐδ᾽ ἡ τῶν
Ῥοδίων πόλις οὐδ᾽ ἡ τῶν Βυζαντίων καὶ Χίων καὶ
Μυτιληναίων ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὰς ὑμετέρας
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἀδικήσεις, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμά-
των ὑπολαμβάνω τοῦθ᾽ εἶναι συμφανές. . . »

Ξ. 2. 10 Δημοσθ. 144. 3. Σύμμαχοι Ἀθηναίων τῶν Α΄ κατὰ
Φιλίππου Β΄.

« . . . . τὰ δὲ τῶν πολεμίων σκάφη κατάδρομα
τὰ μὲν ἦν ἑξήκοντα ἢ οὐδὲ σὺν τοῖς τῶν Βυζαντίων,
μετὰ δὲ τῶν ἐννέα τριακοσίας ἢ τριήρεις ὑπῆρχον. »